

Forgó, szálló id?k

2009 július 31. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Móser Zoltán fantasztikus cikksorozata a régmúlt id?k, az elfelejtett Magyarország kincseit mutatja meg nekünk ebben a párját ritkító sorozatban, mely a Magyar Nemzet hétvégi magazinjának volt elengedhetetlen tartozéka. Utazzon velünk, ismerjük meg együtt Magyarországot

Bejelentés érkezett a kaposvári múzeumba: a falu határában egy középkori temet?re bukkantak. Mivel épp ott

vendégeskedtem, és másnap Karádra készültem fotózni, a múzeum régésze, Bárdos Edit is eljött velem. Túl a karádi faluvégen kutató szemmel sétáltunk felfelé a dombtet?re. Figyeltük az eke által kiszántott cserépdarabkákat, a megbolygatott csontokat. A K?hátról lassan felértünk az Akasztódomb tetejére, ahol a magas földsánc mögött régi templom alapjai rajzolódnak ki a f?vel ben?tt terepen. Mivel a csontokat, sírokat elegend? földréteg fedi, nincs szükség gyors leletmentésre, állapította meg a szakember. A középkori Fehéregyháza falu fölött járva érkeztünk vissza Karádra.
Jártuk a falu utcáit: kerestük a régi házakat. Felkerestük a régi iskolát is, amelynek falán két emléktáblát láthat az arra járó. Az egyik Kodály Zoltánra emlékeztet, aki 1933 és 1938 között több alkalommal gy?jtött népdalokat ebben az iskolában. A másik sem érdektelen: a község hajdani tanítójának, Gárdonyi Gézának az emlékét idézi.
Gárdonyi alig volt tizennyolc éves, amikor befejezte az egri tanítóképz?t. Egyévi gyakorlatra a Somogy megyei Karádra került, ahol mint segédtanító töltötte ki az 1881–82-es tanévet. Fizetését havi tíz forintban állapították meg, kézhez azonban – egész évre – öt forintot kapott, s a természetbeni járandóságból sem sokat látott. Huber tanító asztalánál és a jobb módú falusiaknál étkezett. Élete olyan volt, mint a többi kezd? segédtanítóé: gyakran éhezett, szalmazsákon hált a tanteremben, köpenyével takarózott, kút mellett mosakodott, mécsessel világított.
A karádi év után a jelesen letett végs? vizsga következett, majd 1882 szeptemberében ismét csak segédtanítónak ment Devecserbe.
„Kik áldozunk itt szóval, hittel, k?vel, elmúlunk a forgó-szálló id?kkel” – olvashatjuk Móra István alkalmi ódájának márványba vésett sorait a karádi iskola falán 1924-ben elhelyezett emléktáblán. Közben valahogy visszaforog bennem az id? kereke: megjelenik el?ttem az Egri csillagok írójának, Ziegler Gézának a képe, de a híres simontornyai betyár, Kormos Pista alakja is, és hallom a dalt, hallom az éneket, amely Kodály révén id?tlenné varázsol bennünket, még ha csak rövid id?re is.

Móser Zoltán, mno.hu

Ajánló